

Utdrag fra en gammel svensk bok jeg fant på et antikvariat, om para/metapsykiske, klarsynte opplevelser fra 20tallet til først på 80tallet,

-'en verden i verden'. (E.rohlin- utgitt for 34år siden!)

Min farfar räddade mig

Detta hände en natt i augusti 1969. Jag har aldrig sett min farfar men jag har ett fotografi av honom som jag tycker mycket om för att hans ansikte är så levande. Den natt jag skall tala om vaknade jag av att det var något som kändes obehagligt. I detsamma får jag se farfar, jag kände genast igen honom.

Han stod och tittade på mig. Det drog förfärligt kallt ifrån det håll där farfar stod. Jag gick upp, tog på tofflor och morgonrock och gick fram och stängde fönstret som stod öppet. Jag drog morgonrocken tätare omkring mig och

tyckte det var mycket kallt. Jag tittade på bädden där jag nyss legat och tyckte att det var olustigt att gå tillbaka och lägga mig. Inte därför att farfar hade visat sig, nej inte det, för sådant är jag van vid, men det var något annat jag inte kunde förklara. Jag stod fortfarande kvar en stund mitt på golvet och drog morgonrocken tätare omkring mig och fick en känsla av att jag ville ha något mjukt och varmt omkring mig.

Då kom jag att tänka på min plyschsoffa. Ja visst, jag går in och lägger mig där, tänkte jag, det skall bli skönt med en pläd över mig. Det hade inte gått mer än fem minuter förrän jag får höra ett förfärligt dån ifrån det hörn där farfar stått. Jag rusade dit och får se att ett skåp, som hade suttit fast på väggen, hade ramlat ned och låg upp och ned. En kaffepanna av koppar, som stått uppe på skåpet, hade fallit ner i min säng och kört pipen rakt ned kudden. Om jag hade legat kvar, då hade jag fått den rakt i ansiktet.

De från andra världen försöker alltid varna och hjälpa oss från faror.

Tavlan i palatset

Vi satt alla samlade en lördagskväll framför en kakelugns-brasa i mitt barndomshem. Min far satt med huvudet händerna och såg in i elden. Då sade en av oss: "Far, berätta något för oss."

"Ja", började han, "det hände för många år sedan i ett land söderut." Vilket land han nämnde har jag glömt men det var någonstans i södra Europa. "Det var en man som blev oskyldigt dömd till döden", fortsatte han. "Domen löd att han skulle svälta ihjäl. Han kastades i fängelse, fick ligga på knä med händerna bundna på ryggen, fastkedjad och med endast lite halm under sig. Men man kunde inte förbjuda hans dotter att besöka honom och det gjorde hon varje dag. Det gick dag efter dag men mannen dog ej av svält som den så kallade rättvisan hade bestämt. Det gick veckor. Mannen blev kanske blekare av vistelsen i fängelsehålan, men förblev i stort sett oförändrad.

När det hade förflutit sex veckor undersöktes hans dotter noga. Hon fick byta kläder innan hon gick in till fadern, så att hon inte kunde smussa in någon mat till honom. Ingenting hjälpte. Mannen fortsatte att leva utan både mat och dryck. Men så behövde myndigheterna fängelsehålan till någon annan. Nu började de också bli rädda och tro att det var en helig man, så de släppte honom fri.

Detta blev en legend. Men rättsväsendet fick aldrig veta vad som egentligen hade hänt. Mannens dotter hade ett litet barn som hon ammade och hon kunde inget annat göra för att rädda fadern än att amma honom.

Så småningom var det en konstnär som målade en tavla av mannen då han satt i fängelsehålan. Den tavlan hänger nu i ett annat land i ett palats och mittemot den hänger en annan tavla som kallas "Jesu' svatteduk".

Min far fortsatte: "Och någon av er skall komma dit, till detta palats och få se den tavlan." "Jag hoppas det blir jag", sade jag.

"Ja", sade min far, "jag tror det blir du." Det gick år efter år och jag tänkte aldrig på detta, bara då jag hörde att någon var orättvist dömd.

Så hände det att jag kom med en konststudiegrupp till Leningrad. Vi besökte Eremitaget, Etnografiska Museet, Isaak-Katedralen, Gulds kattkammaren, Peter-Paulfästningen, Petershov och Pusjkin samt sommarslotten. Då vi kom till Ryska Muséet hade vi sett så mycket konst så vi tyckte att vi knappast kunde tillgodogöra oss mera. En annan flicka och jag gick ifrån den övriga gruppen in i en annan sal. Plötsligt sade hon: "Vad är det för konstig tavla på den väggen?" Och då får jag se tavlan med mannen i fängelsehålan, det gick bara inte att ta fel på. Han satt fastkedjad på knä på golvet och framför honom satt hans dotter och ammade honom.

Jag berättade vad min far hade sagt om detta, att jag skulle komma till palatset och få se det. Vi vände oss om och mittemot fick vi se tavlan med Jesu' Svatteduk.

Det hade gått nära fyrtio år sedan min far hade sett in elden och nu såg vi den i verkligheten.

Κρυφιξερ

En söndag blev jag bjuden på lunch till en väninna. Jag hade arbetat på lördagsnatten och hade inte sovit ut på söndagsmorgonen, så efter lunchen blev jag så trött att min väninna övertalade mig att lägga mig och vila en

stund medan hon sysslade med disken. Jag lade mig på hennes säng sedan jag bytt ut min klänning mot hennes morgon-rock och så fick jag en filt över mig.

Jag lade mig på högra sidan och lade högra armen över pannan och den vänstra armen höll jag rakt ner efter sidan. Jag får plötsligt känna att jag har knäppt mina händer över magen. Jag blir förvånad för jag känner min arm över pannan och efter sidan, men ändå har jag känsel inuti de händer jag plötsligt håller knäppta och i dessa händer känner jag en smal metallsak som dras mellan händerna, den kändes kall. Jag känner också att min vänstra hands lillfinger är nederst, så brukar jag knäppa mina händer till bön. Jag lyfter filten med min högra hand som jag har över pannan. Så plötsligt har jag bara mina vanliga händer igen. Jag tyckte detta var så underligt varför jag inte skulle tala om det för Margit. Visst brukar man säga att man önskar man hade fyra händer då man har mycket att göra, men att få uppleva det, det hade jag aldrig drömt om.

Hur det var talade jag om min upplevelse och då säger Margit: "Du måste vara en mycket känslig person. Just där på bädden låg jag en stund ett par timmar innan du kom och tog korset med Kristusbilden mellan mina händer och bad en bön. Jag bad även för dig."

Då förstod jag att den kalla metallen jag hade känt mellan mina händer var Kristusbilden.

Glasögonen kom och försvann

I bland ser jag som synsk ganska lustiga saker. En gång satt jag bland hundra andra och lyssnade till ett föredrag. En dam talade om sina ockulta upplevelser och det var mycket intressant. Men hela tiden grubblade jag över hur hennes guldbågade glasögon kunde komma och försvinna ansiktet utan att hon rörde vid dem.

Efter föredraget gick jag fram och berättade vad jag hade sett. Eftersom hon också hade ockulta intressen, vågade jag göra det. "Lustigt", sa hon. "Jag provade ut ett par guldbågade glasögon i förmiddags men jag har inte fått dem än."

Det var alltså hennes glasögonprovning jag upplevde efterskott. Under föredraget såg jag också hennes aura - andlig utstrålning - och den var mycket ljus och ovanlig. Men så hade hon också ovanliga intressen.

Jag vaknade av metalljud

Strax innan min syster gick över till andra sidan, sade hon till mig angående en bekant, tänk om hon trodde mig då skulle jag säga att jag ska visa mig för henne när jag gått över. Om jag bara kunde, men hon tror inte på sådant.

Då min syster varit borta ungefär ett år blev denna ries bekant sjuk och jag hade bestämt mig för att gå till den sjuka med mat en dag. Jag visste att

korngryn en älsklingsrätt och jag började koka ett helt kilo, det le räcka till fler gånger i frysen. Korngryn är ju så hårdkokta, därför började jag dagen innan. Sedan satte jag ut grytan på balkongen på kvällen och tänkte koka färdigt grynen nästa dag. Jag skulle inte vara där förrän till lunch. Ist då sov jag i matvrån en tid för jag hade en vävstol i sovrummet. Den här natten vaknade jag av att metaller ihop. Jag tittade åt det håll varifrån ljudet kom och får se min syster stå vid diskbänken och syssla med någonting. "Välkommen", sade jag. Då svävade hon fram en bit och skruvade på vattenkranen. Jag såg hur vattnet forsade precis som om det var ett vattenfall. Då reste jag mig upp tände ljuset (fast när man "ser" blir det ändå ljust). Jag reste mig och då försvann min syster och av vattnet syntes inte ett spår. Jag lade mig igen och grubblade länge vad hon kunde ha velat, det var något hon ville att jag skulle förstå.

Så småningom somnade jag men vaknade tidigt på morgonen av att det ringde på dörren. Jag tänkte först inte något, men sedan tänkte jag att det kanske hade hänt något, så jag fick på mig morgonrock och tofflor. När jag öppnade såg jag någon springa nerför trappan, han vände sig om och skrek: "Tappa upp vatten, för vi måste stänga vattnet hela förmiddagen!" Jag rusade ut i köket och fick fram tre bunkar. Den första jag fyllde var av plast de andra av rostfritt stål. När jag sätter ifrån mig den 3. bunken slår jag emot den andra och det uppstår exakt samma ljud som det jag vaknade av på natten.

Nu stod det klart för mig vad min syster hade velat. Hon att jag skulle tappa upp vatten så jag fick laga färdigt grynen och koka potatis och annat. Klockan ett skulle jag gå iväg med maten. Då jag kom ut på gatan kunde jag inte komma fram åt det håll jag skulle gå, för där hade man grävt en stor grop. I den forsade vattnet precis som jag hade hört på natten. Jag tog en omväg och kom så småningom fram. Jag kunde inte låta bli att berätta om händelsen och fick då till svar: "Jag tror dig för jag har sett henne två gånger själv."

Jag kände mig mycket glad för nu visste jag att hon hade blivit övertygad om att livet fortsätter efter "döden".

Dansbanan

Någon ringde upp mig ifrån Norrland och frågade: "Ska vi få råd att bygga hus någon gång?"

Efter en stund svarade jag: "Jag ser massor med brädstaplar, men det är begagnade bräder, fast det är inget fel på dem."

"Nej", sas det i andra änden av luren. "Ska vi bygga, så ska vi väl bygga av nytt virke."

"Ja, så ser jag det i alla fall, och det hör ihop med dig", svarade jag.

Det gick ett år och jag fick telefonsamtal från samma ställe igen. Jag fick veta att det hade varit rätt, det som jag sett den gången, att de skulle bygga av begagnade bräder.

"Kan du tänka dig", sa hon, "en väg skulle gå fram där en gammal dansbana låg, så den måste rivs och därför fick vi köpa brädstaplarna, som du såg, billigt. Jag ville tala om för dig att du hade rätt, vi har byggt färdigt nu och håller på att flytta in."

På en konferens i Mullsjö

Det var fullsatt i salen med folk från en massa länder. En föredragshållare stod framme vid podiet och talade. Strax intill honom satt två kvinnor på varsin sida om ett litet runt bord med en bandspelare på.

Rätt som det var fick jag se en rad pelare, klädda med vackra slingerväxter, växa upp på podiet med regelbundna mellanrum. Precis där det runda bordet stod växte det upp en pelare rakt igenom bandspelaren. Den gick inte ända upp till taket som de andra. På pelaren stod en liten kerub med ett ljusblått band kring de små höfterna. Den vände sig sakta om och på ryggen hade den två små vingar. Sedan rörde han sig sakta uppåt och försvann genom taket.

Då tänkte jag, att de som har målat sådana små keruber låste ha sett dem. Jag kände mig oerhört tacksam och ødmjuk över att ha fått uppleva detta.

Bröder som finner varandra

Jag var på besök i Luleå. Vårdinnan var missionsvän och et skulle bli försäljning för missionen på Skurholmen på vällen. Vårdinnan frågade mig om jag ville låna hennes cykel och åka dit med en matta som hon skulle skänka. Jag tog mattan och cykeln och skulle ge mig iväg. Vårdinnan varnade mig innan jag åkte, för det skulle hinna bli mörkt innan jag kom hem och på vägen måste jag över en bro. hon sa till mig att gå och leda cykeln över, för på bron fanns ett smalt spår, antagligen hade det funnits spårvagnar eller något där. Många hade cyklat omkull och slagit sig ordentligt. Men jag tänkte att "hon är ju så gammal" och så glömde jag vad hon hade sagt. Jag åkte till Skurholmen och var med på försäljningen. Vid niotiden, när jag åkte hem, hade det blivit mörkt.

Jag hade som sagt glömt varningen om spåret på bron och nu regnade det så jag cyklade ganska fort. Då körde jag förstås ned i spåret, slog helt om och hamnade med näsan åt det håll jag kommit ifrån. Antagligen låg jag avsvimmad en stund, men då jag kvicknade till reste jag mig upp för att fortsätta. Jag gick åt höger då jag kommit øver bron, precis som jag skulle, men tänkte inte på att jag hamnat med näsan i fel riktning.

Klänningen hade jag slagit hål på och på strumporna var det stora revor och hål, knäna blödde förstås ordentligt. jag kom upp på cykeln i alla fall och började trampa hemåt, som jag trodde. Cyklade och cyklade, tills jag kom fram till ännu en bro. Kunde inte förstå detta för som jag kom ihåg hade jag bara cyklat över *en* bro när jag åkte hemifrån. Nå, det var bara att fortsätta och jag tog till höger efter bron precis som jag skulle. Funderade lite över att jag inte någon gång såg belysningen från Järnvägsgatan, men jag fortsatte.

Så blev vägen smalare och smalare och till slut var den bara en stig. Då fick jag se ett ljus lång borta och förstod att det måste vara ett boningshus och jag bestämde mig för att ta mig dit. Det fortsatte att regna och nu fick jag leda cykeln eftersom det var snårigt och besvärligt. Plötsligt ramlade jag rakt ned. Jag höll i cykeln och tryckte mig intill jordvallen samtidigt som jag tänkte, att nu ramlar jag nog ner i Luleälven eller i ett gruvhål. Mössan tappade jag och håret var alldeles klabbigt av lera innan jag till slut nådde botten. Där fanns inget vatten i alla fall men det var alldeles mörkt omkring

mig. När jag kände mig för med händerna märkte jag att det var en stubbåker jag hamnat i. Knärna blödde värre än förut och håret satt fastklistrat vid huvudet med lera. Jag försökte samla ihop mig och reste cykeln igen. Tog tag i styret med ena handen och sitsen med den andra och gick så ett steg i taget med cykeln framför mig. Jag kom så småningom fram till åker-kanten och då blev det lite ljusare.

Framför mig låg ett brett dike som var vattenfyllt och det var inget annat att göra än att vada igenom vattnet, som var ungefär tre decimeter djupt. Ljuset som jag hade sett förut började komma närmare. Till sist kom jag fram till vad jag hade trott vara ett boningshus, men det visade sig vara en bensinmack. Jag gick fram och ringde på och ut kom en ung man. Han undrade om det hade hänt en olycka. Undra på det som jag såg ut. Han erbjöd mig att komma in och låna tvättrummet. Jag berättade vad jag råkat ut för och frågade efter Järnvägsgatan dit jag skulle. Den låg inte alls långt bort, sa han och pekade ut vägen.

Jag tackade och började gå åt det hållet, men hejdade mig efter några steg. Jag hade kommit på något och visste inom mig att säger jag inte det här nu, så får jag aldrig någon ro. När jag kom tillbaka undrade han om jag inte vågade gå ensam, han erbjöd sig att följa mig en bit på vägen eftersom han ändå skulle stänga. "Det är inte det", sa jag, "men jag måste fråga vad ni heter i efternamn." "Hur så", undrade han "Ja", sa jag "det är så att jag är ifrån Örebro och där umås jag med en familj, där mannen i huset har precis har hårfäste som ni, samma haka och tänder, fast han er äldre än ni. Ni har ett sånt särpräglat hårfäste så jag kunde inte låta bli att fråga vad ni heter i efternamn."

Mannen frågade i stället efter namnet på min bekant i Ørebro. När han fick höra namnet, som är mycket ovanligt -sa han: "Det är min halvbror, vi som liten. De har trott att han var död." Han berättade vidare att halvbroderns har trott han dog när han föddes, varför han hade blivit bortlämnad som liten. De hade annonserat efter honom i alla norrländska tidningar men aldrig fått något svar. Han fick telefonnummeret och adressen och tog kontakt med halvbrodern dagen derpå och sedan träffades de. Fadern hade gift om sig och de var nu många syskon som träffades.

Sedan tänkte jag att om jag inte hade kört i spåret och trillat och blivit omtöckad och om jag inte hade åkt åt fel håll så kanske de aldrig hade hittat varandra. Herrens vägar är outgrundliga.

Systrarna

En dag ringde en ung flicka till mig och sa att hon kände så ensam.

ja, men du har ju en syster", sa jag.

nej, jag har ingen syster", svarade hon.

jo, du har en syster som du kanske inte vet om, försök få tag i henne för hon är lika ensam som du."

"Men tänk om hon nobbar mig", sa flickan, "då förlåter jag dig aldrig."

Det visade sig att hon hade en halvsysster som hon inte hade sett sen hon var tre år och jag lovade att hon skulle bli glad om hon blev uppsökt av sin sysster. Hon visste inte var systemen fanns men hade en aning om vart hon skulle vända sig för att få reda på det.

Det gick ett par månader och så ringde hon igen och var strålande glad.

Hon berättade att hon hade fått tag i sin syster som bodde i Stockholm och systemen hade blivit så glad så glad för att hon hade hört av sig. De hade talat i telefon i flera timmar och nu skulle de aldrig skiljas mer. De skulle träffas på semestern och då kom de också upp till mig, två förtjusande flickor. De kom med något vackert som de skrivit som tack för att jag hade fört dem samman. Då kände jag mig tacksam och glad.

"Gå till södra station!"

År 1951 läste jag att pastor Birger Claesson från Kumla hade haft en änglasyn med varningsord till Sverige. I synen hade han bland annat fått veta namnet på en fyr som hette "Brödbiten". Denna fyr hade han aldrig hört talas om. Pastorn hittade så småningom en karta och fann fyren med namnet där. Jag har aldrig glömt hans berättelse fast det nu är över trettio år sedan.

En dag tänkte jag, att jag skulle vilja få tag på boken vilken han skrev om detta. Jag hade glömt vad den hette. Mitt uppe i min tankegång hör jag en röst som säger: "Gå till Södra station." Vad hade jag vid Södra station i Örebro att göra? Här stannar det visst ett par tåg om dagen, men någon personal finns det ju inte där. Jag hade inte varit inne på stationen på fyrtio år. Rösten gav sig inte, om och om igen hörde jag: "Gå till Södra station."

Det var en solig dag, en av de varmaste sommaren 1984. Jag tänkte, att de menar väl från andra sidan att jag skall gå ut i solen. Men vad hade jag ända dit att göra, då det finns parker på närmare håll. Men de brukar alltid ha rätt från andra sidan, så jag tog bussen till stationen. Då jag kom in i stationsparken var den enda soffan jag såg ledig, allt verkade så lugnt och skönt.

Då får jag se att kiosken som hörde till Södra station var öppen. Jag gick dit för att köpa en tidning och en läsk. Medan jag väntade på min tur kunde jag titta på stationshusets framsida - och faktiskt stod dörren öppen. Jag gick in i väntsalen och mitt på golvet stod ett bord. På det låg gamla böcker uppradade. Jag kastade en blick på det och den första boken jag tittade på hette "Dom över Sverige" av Birger Claesson.

Kan det vara denna bok, tänkte jag, och öppnade den för att se om jag skulle känna igen något i den. De första ord jag fick se var "Fyren heter Brödbiten". Jag fick köpa boken och nu visste jag varför jag kallats till Södra station.

Jag kände mig synnerligen omhändertagen från den andra sidan. Jag blev djupt rörd över att de alltid finns och kan hjälpa. Det är så mycket jag har att vara tacksam för.

Fjärrensyn

Ganska ofta ser jag vad som händer på annat håll, men det är inte alltid jag får synen bekräftad som i detta fall.

En väninna ringde mig en kväll. Jag avbröt henne mitt samtalet: "Du, jag får plötsligt en vision av en flicka på 2-3 år. Hon gråter för hon har slagit sig i pannan. Bredvid henne står en dam som försöker trösta henne. Hon tar en tyghund från ett bord och skämtar med henne för att hon skall glömma smärtan."

"Kan det vara mitt barnbarn?" sa väninnan. "Jag sände henne en leksakshund och den har nog kommit fram dag." Så berättade hon lite om barnbarnet, som jag aldrig hade träffat. Jag visste inte ens hur gammal flickan var.

Några dagar senare ringde hon igen. Hon hade pratat med barn och barnbarn i telefon och kunde berätta att synen stämde. Flickan hade fallit och slagit sig och mamman hade då gett henne hunden till tröst.

Guldringen

En dam i min bekantskapskrets var förtvivlad över att hon hade förlorat en guldring. Det var hennes mors vigselring som hon låtit infatta en ametist i.

"Var inte ledsen, du får tillbaka ringen, jag ser den", sade jag. "Den ligger i en shoppingväska bland en massa sladdar."

Hon svarade: "Jag har inga sladdar någonstans."

"Väskan står på golvet i en garderob", fortsatte jag. Detta samtal hade vi för ett år sedan.

En dag i juni 1973 ringde min väninna upp mig och sade:

"Jag har hittat ringen, den låg i en shoppingväska som stod på golvet i skafferiet. Väskan var full med grova snören."

Det var dem jag tyckte såg ut som sladdar där de låg tillsammans.

En annan händelse med samma person inträffade på hösten samma år. Jag gick omkring i mitt kök och plötsligt började det dofta tallris så härligt runt omkring mig. Vad skulle detta betyda? Jag tittade på klockan, den var halv tio. På middagen ringde jag till min väninna och talade om vilken härlig doft jag haft i mitt kök. Hon undrade vid vilken tid det var. När jag berättade detta omtalade hon, att hon samtidigt gått omkring på torget från stånd till stånd och frågat efter tallris men inte funnit något. Hon hade då tänkt att be mig följa med ut på en biltur och plocka några kvistar.

Sångboken

En kvinnlig chef som jag har haft kom till mig en dag och sa: Elinor, du som är synsk, tror du att du kan se om jag får igen en sångbok som jag förlorat. Sångboken har jag fått efter min mor; det är så vackra sånger i den. Jag har hört efter överallt men den är utgången från förlaget för många år sedan och ingen förening har den kvar heller."

Jag sa att jag skulle se om den kommer till mig i en syn, men jag lovar inget.

På kvällen då jag kopplat av och bett en bön om att ifall de där ovan hade tid med mig och det inte kunde skada någon, kunde de kanske visa mig var min chef kunde få tag på sin sångbok eller en likadan.

Jag fick då se en man stoppa ned en liten bok i en svart portfölj och sätta fast den på pakethållaren bak på en cykel. Dagen därpå berättade jag detta för min chef. Hon frågade hur mannen såg ut. Jag svarade att han var lång och klädd i regnrock men hans ansikte såg jag bara diffust från sidan. Han cyklade och du tog emot honom men det var inte där du bor nu. Jag såg också tydligt att du fick en liten bok av honom. Så du får din sångbok men om det är samma bok vet jag ej.

Sedan glömde jag bort det hela. Det gick ett år och under tiden hade hon

flyttat till Trelleborg. En dag ringde hon mig och var mycket glad.

"Nu Elinor, har det hänt precis som du sade. Mannen du såg var min man. Han är mycket lång. Eftersom det regnade var han klädd i regnrock. Han cyklade och hade en svart portfölj. Han kom hem och presentade mej en sångbok av precis samma sort som den jag förlorat. Han hade sökt överallt och fick tag på den i en förening här i stan. Det var den sista de hade."

Plånboken

Min syster och hennes väninna hade varit hos mig på besök och väninnan Ann-Christin hade glömt sin plånbok. Det var en herrplånbok, brun till färgen, i ett ovanligt utseende. Ann-Christin hade den framme när hon ordnade med min syster om en lottsedel eller vad det var. Jag förstod att hon hade pengar i den, så hon var tvungen att genast få den tillbaka. Det var sent på kvällen och jag tänkte, jag lägger den här på bordet intill min säng så att jag inte glömmer den, jag kan lämna den till min syster morgon så får hon återställa den.

Att Ann-Christins make var död visste jag, men annars kände jag ej till så mycket om henne och hennes make visste jag alls ingenting om. Nå, jag glömde plånboken och gick till sängs, släckte ljuset och tänkte sova, men jag hade inte legat lång stund förrän någon knuffade till min högra axel. Jag kände mig litet kuslig till mods på något sätt och brydde mig inte om att tända utan kröp längre ner i bädden. Men så var jag tvungen att vända mig, och se, där står en man klädd i en svart skyddsrock samt med en svart båtmössa på huvudet.

Runt omkring honom var det mörkt, det var det ju rummet också, men sådant har ingen betydelse, man ser väl ljust och mörkt som det skall vara. Nu ser jag en gata och på andra sidan trottoaren går mannen, han tar upp en plånbok och tittar i den, så går han in i en affär; det är ett skyltfönster på höger sida och det fönstret går runt hörnet. Jag ser inte vad det står på fönstret, så säger han: "Arboga eller Paris!" och en ovanlig kuslig känsla genomilade mig. Jag tände ljuset och somnade så småningom, jag förstod att det skedda hade med plånboken att göra.

Dagen efter kontaktade jag min syster och berättade detta samt lämnade plånboken till henne. Då jag träffade Ann-Christin berättade hon, att inuti plånboken låg en check som hade legat där sedan makens livstid. Vidare berättade hon att han hade omkommit vid en olyckshändelse och då burit plånboken på sig. Till Arboga brukade de göra cykelutflykter på söndagarna, avståndet dit är ej så långt. Detta visste jag ingenting om, jag visste bara att Ann-Christin var född dalkulla.

När jag hade berättat att jag sett hennes man, bekräftade hon såväl Arboga som sin makes klädsel. Han hade nämligen varit utkörare för ett bryggeri. Men "Paris" kunde hon inte förstå varför han sagt. Både min syster och Ann-Christin trodde att jag hade hört fel och att han nämnt ett namn på en läskedryck.

Själv glömde jag bort det hela, tills en annan syster till riig och jag skulle gå av färjan i Traveledunde och stöter ihop med Ann-Christin och min syster som kommer från paris. Vi visste att de skulle resa dit, men detta hade kommit hastigt på. De skulle från början följa med på samma resa som vi, men det fanns bara två biljetter kvar till denna resa och då bestämde de sig för att resa till paris.

Då vi all hast hälsat på varandra säger jag: "Arboga eller Paris:" - "Ja", svarade Ann-Christin, "det har jag inte tänkt på."

En döendes sista hälsning

jag får ibland varsel när någon dör. Detta hände för tio år sedan. En avlägsen släkting som bodde långt borta var sjuk men jag trodde inte att det var så allvarligt.

En söndag fick jag höra ett underligt ljud från förstugan. det lät som om dörren öppnades, fast den förblev stängd. plötsligt tonade en diffus gestalt av en kvinna fram för mina ögon. Hon hade en tunn halsduk om sitt mörka hår och en kjol som var rutig i lila och vitt. I händerna höll hon en... grind. Hennes läppar rörde sig men jag hörde inte något. Så försvann hon sakta, bit för bit. Först blev det ett stort hål i bröstet som jag kunde se igenom. Till slut var hela gestalten försvunnen. Grinden var det sista som tonade bort. Synen skrämde mig inte. Jag är van vid sådant men jag grubblade över vad den innebar medan jag arbetade vidare. Nå, det fick jag väl veta så småningom.

På tisdagskvällen, när jag kom hem, kom min hyresgäst ner från andra våningen. Hon bar samma rutiga kjol som kvinnan i synen och hade ett dödsbud att framföra. Medan jag var borta hade min bror kommit för att meddela, att en släkting hade gått över gränsen. Jag erinrade mig då att han hade haft dessa grindar framför sitt hus. Vi hade ofta pratat om dem. Ville han på så sätt bevisa att det var han som hörde av sig?

Hyresgästens rutiga kjol hade jag inte sett förr. Det var alltså en blick in i framtiden jag fick.

Doris

En kväll vid niotiden kom jag gående på en väg som ej var elektriskt upplyst. Det var en fredag, det minns jag alldeles tydligt. Jag fick se vägen lysa upp och emot mig kom det en liten likvagn. Jag tänkte, finns det barnlikvagnar? Den stannade precis mitt för grinden till granngården. Där fanns det tre barn. Jag undrade, om det hänt något där, men jag hade inte hört att någon var sjuk och så försvann vagnen.

På lördagen gick deras lilla flicka Doris över gränsen helt hastigt, hon var fem år. Många sörjde henne. Hon var så blid och brukade komma med sina små blombuketter till mig.

Varsel i juletid

Då jag var 19 år fick jag plötsligt en vision av något som hände min bror i andra änden av orten. Det var i julveckan och min syster bakade pepparkakor i köket. Jag kom ut till henne med ett par gardiner som skulle hängas upp för köksfönstren. På tröskeln stannade jag. Jag såg en grå dimma mitt i köket och ur den framträdde sakta min bror och en sjuksyster som snabbt lindade gasbindor om hans hand och arm. Deras ben försvann ner i dimman.

Jag frågade min syster om hon såg detsamma som jag. Hon var nämligen

också synsk.

"Nej", sa hon förvånad.

"Vad är klockan?" undrade jag för att senare kunna kontrollera, om det var någon form av tankeöverföring.

"Den är halv fyra", svarade min syster.

Klockan fem på eftermiddagen kom min bror hem med handen i band. *Han hade råkat ut för en olycka i arbetet halv fyra.* En sjuksyster hade lagt ett första förband kring handen och en bit uppåt armen. Men han hade inte ägnat mig en tanke. Jag såg det som en form av varsel eller undermedveten kontakt.

Jag fick varsel

Midsommarhelgen 1928 skulle jag resa hem till Örebro. Natten före resdagen drömde jag att jag blev överkörd av tåget - först tyckte jag att en vagn gick in i den vagn jag satt i, sedan låg jag på rälsen och tåget gick över mig.

När jag före avresan stod framför spegeln för att sätta på mig hatten hörde jag en röst som tycktes komma från garderoben säga: "Du skall åka bil." Jag gick in i garderoben, men där fanns ingen.

När jag kom till stationen var där fullt med folk och alla tycktes upprörda över något. Vid biljettluckan fick jag höra om den sk Bollnäsolyckan som just inträffat.

Det skulle inte komma något tåg på länge och det ordnades med bilar för resenärerna åt olika håll. Jag satte mig i en av bilarna och mindes rösten: "Du skall åka bil."

Vägen

Natten den 15 maj 1957 drömde jag att jag såg en väg resa sig rakt upp mot himlen inne i mitt rum där jag just då låg mycket sjuk. Något tak syntes inte till. Plötsligt försöker jag själv arbeta mig uppför vägen men jag ramlar tillbaka gång på gång. Fullkomligt utmattad gör jag ett sista försök. Då hör jag en röst högt och tydligt säga: "Vi tar någon annan den här gången, för du har mycket ogjort än."

Så tyckte jag att min äldsta syster kom med en telefonkatalog och sade: "Hjälp mig att leta rätt på numret till himlen!" Jag började leta men det var omöjligt att hitta det. Min syster tar tillbaka katalogen och skall just försvinna, då jag ropar: "Här står det ju!" Och mitt i luften stod det med sådana siffror som numren på psalmerna, som sätts upp i kyrkan. Siffrorna blänkte som guld. Det var nummer 377, Närmare Gud till dig. Samma dag ringde jag till min syster och talade om detta.

Den 17 maj var det min mors födelsedag, varför jag ringde upp henne. Jag fick då av min syster veta att mor hastigt insjuknat och tagits in på lasarettet. Hon gick över till den andra sidan den 19 maj. På hennes begravning sjöngs psalmen Närmare Gud till dig. Den sjöngs även vid min fars begravning sju år tidigare.

Flygolyckan vid Ängelholm

Jag har tidigare berättat om ett par olyckor som jag haft kännning av samtidigt som de skett långt borta. Det märkligaste fenomenet i den vägen är kanske denna händelse, som också bevittnades av andra.

Kvällen den 20 november 1964 hade jag besök av ett par väninnor. När vi hade suttit och pratat en stund kom vi överens om att pröva psykografen ett tag. Ni vet nog hur man gör en sådan. På ett vitt papper ritar man lika många ringar runt ett glas som det finns bokstäver och siffror. En ja- och nejring bör det också finnas. Sen håller varje deltagare en eller två fingrar på glaset som är upp och nervänt och som vandrar från bokstav till bokstav och bildar ord.

Vårt glas gick från L till I, till ... någon sa: "Det måste vara fel. Det är nog ditt efternamn, Rohlin, som skall fram, Elinor."

Men glaset fortsatte oförtrutet, och till slut blev det:

"LINJEFLYG HAVERERAR."

Just då susade det till utanför fönstret och vi såg ett kraftigt ljussken. Jag fick en hastig vision av en gestalt, som satt upp och ner. Fast vi inte förstod vad glaset menade och först trodde att ljusskenet hade en naturlig förklaring, kände vi oss illa till mods och slutade. Efter en stund bröt mina gäster upp.

Nästa morgon ringde båda. Hade jag läst tidningen? I den stod det om flygolyckan utanför Ängelholm. Planet hade störtat just när vi hade hört suset och sett ljusskenet. 31 personer omkom. En flygvärdinna hade länge suttit fastspänd upp och ner ungefär som gestalten jag hade skymtat.

Jag har ofta fått märkliga budskap genom psykografen, men jag vill avråda dem som inte är mediala och inte brukar den allvarligt att "leka med glaset". *De kan få grovt felaktiga och illasinnade "budskap".*

(ja, boken COMMUNICATION WITH THE SPIRIT WORD, of Johannes Greber, (finnes online i eng.org org.tysk, samt eng.lydbok) så tiltrekker slike "glassvandnings-eksperimenter" da LAVESTE, og som regel grøvste, og mest primitive "typer" på nedre astralplan, så dette FRARÅDES å eksperimenterere med jf.den boken også!!rø-anm.)

Kanonloppet i Karlskoga

Är allt förutbestämt? Har vi ett öde som vi inte kan undfly? Det har jag ofta undrat när jag eller andra mediala personer har fått en glimt av framtiden. Sommaren 1970 upplevde jag t ex Karlskoga-olyckan i förväg.

Jag hade semestrat några veckor hos en trevlig familj i Finland. Natten före hemresan fick jag en syn. Fem svepningar breddes plötsligt ut framför mig och en stund senare framträdde en sjätte. Jag blev rädd och tänkte att nu händer det något under hemresan... Jag var ganska orolig nästa förmiddag när jag åkte till Kajano med fyra syskon ur den finska familjen. Där sammanträffade vi med deras syster och svåger som bodde i Karlskoga och skulle hem. Jag nämnde inte synen och glömde den så småningom under den långa färden över Torneå och Umeå, där vi övernattade.

När jag kom hem i min lägenhet i Örebro sent på kvällen, en fredag, var jag mycket trött. Armbandsuret hade stannat eftersom jag hade glömt att dra upp det och för att få veta tiden satte jag på TV:n. Nyheterna hade kanske inte sänts än?

Det första jag hörde var: - Extra nyhetsutsändning från Karlskoga... Meddelandet upprepades - Extra nyhetsutsändning från Kanonloppet i

Karlskoga... På TV-skärmen framträdde så bilden av en lyftkran som drog fram en bil ur publikhavet. På marken låg flera skadade. Någon rapporterade: - Fem är döda och många är skadade...

Jag tänkte trött, har Kanonloppet gått en fredag och inte en söndag som vanligt? Men jag hade ju varit borta länge, man hade väl flyttat det. I vilket fall som helst orkade jag inte se mer av tragedien. Jag slog av TV:n och gick till sängs. Olyckan kunde jag läsa om i tidningen nästa dag.

På lördagsmorgonen ringde min syster. "Är du mycket trött efter resan", undrade hon.

"För mig går det väl an", sa jag. "Värre för de andra, som skulle fortsätta till Karlskoga och möta alla som kom från Kanonloppet."

"Kanonloppet", upprepade min syster häpet. "Men det går inte förrän på söndag om åtta dagar..."

"Jovisst. Hörde du inte nyheterna i går?" Nu var det min tur att bli förvånad. **"Fem var ju dödade och många skadade."**

"Det sa de inget om i vår TV", sa min syster. "Du har väl rört ihop det med ett racerlopp någon annanstans världen."

.... .? Jag kände mig helt förvirrad. Vad var nu detta? Tidigare hade jag alltid kunnat skilja på verkligheten och vad jag upplevde som synsk.

Så kom söndagen med Kanonloppet. Jag hade mycket att göra och hade nästan glömt synerna när jag gick hem till min bror och svägerska på kvällen. När de slog på TV:n fick jag en chock. Jag såg samma bilder som nio dagar tidigare men de var mycket klarare i min gamla apparat än i deras stora nya. Samma ord yttrades.

En tid senare meddelade reportern att de döda utökats till sex. En svårt skadad hade dött. Då erinrade jag mig de fem svepningarna och den sjätte som framträdde efter en stund.

"Nu öppnas dörren"

En söndagsmorgon vaknade jag vid femtiden av att det var så oroligt omkring mig. Det var omöjligt att ligga kvar och att sova var otänkbart. Därför steg jag upp, gjorde mig i ordning för dagen, gick sedan ut i köket för att koka kaffe. Mitt på golvet stannade jag av att jag fick höra min fars röst alldeles invid örat, men jag hörde inte vad han sa. Jag frågade: "Vad sa du pappa?" och fick till svar "Jag sa inget till dig, jag talar med Signe". Min yngsta syster heter Signe och jag blev förvånad hur han kunde tala med henne som bodde i en annan stadsdel. Jag satte mig ner och begrundade detta en stund. Då hörde jag åter min fars röst, men nu hörde jag vad han sa: "Nu Signe, öppnas dörren."

Om en stund ringde telefonen och i den är en annan syster till mig som säger: "Är du redan vaken på söndagsmorgonen?" Jag berättade vad jag upplevt. Då sa min syster: "Jag förstod att du, som är så känslig, skulle ha känt något. Vi har nyss fått bud från Gävle att svärfar har gått över. Då var det din svärmor som far talade med, hon heter ju också Signe."

"Vår far och hon hade gått över för tjugo år sedan. Det lät som de satt och väntade på honom: "Nu Signe, öppnas dörren."

Ett ljus bebådade hans död

Ett annat märkligt dödsvarsel fick jag en gång uppleva. En väninna - här kallad Britt - och jag uppvaktade alltid varandra när vi fyllde år. En gång dök hon upp i affären, där jag arbetade, för att ge mig sin födelsedagsgåva. Hon hade sällskap med sin bror Georg som jag aldrig hade sett. Han var gift och bodde i en annan stad.

"Jag hoppas du gillar presenten", sa Britt. "Jag visste inte vad jag skulle köpa, men Georg valde den här." Det var en rumstermometer monterad på en bild av Örebro slott. Jag blev mycket glad över den, eftersom jag nyligen hade slagit sönder min gamla termometer. Den nya hängdes upp i köket.

Påskan efter träffade jag åter Georg hemma hos Britt. Han hade fru och barn med sig. De var trevliga, men jag glömde dem snart igen när de hade rest.

Ungefär ett år senare hände det något. Jag kastade som vanligt en blick på termometern för att se hur varmt det var i köket. Men vad nu...? Till min häpnad såg jag en liten sol lysa över kvicksilverpelaren. Var det dagsljuset eller lampskenet som reflekterades? Nej. Jag gick närmare för att undersöka fenomenet. Hade det hänt Britt något, tänkte jag oroligt. Plötsligt hörde jag namnet "Georg". Javisst, så hette Britts bror, som hade valt ut termometern till mig. Jag ringde genast upp henne för att höra hur de båda mådde.

"Det är fint med mig", svarade hon glatt." Georg mår också bra nu. Han har blivit opererad och det gick lyckligt. Min svägerska ringde nyss att hon skulle hämta honom på sjukhuset i dag."

Jag tänkte på solen som jag hade sett och anade det värsta, men det sade jag inte. En timma senare ringde Britt, skakad. Brodern var död. När han hade klätt sig för att åka hem, hade han plötsligt fått en propp i hjärtat och lösts från det jordiska. Det hade hänt i samma minut jag såg solen på termometern.

Britt har senare fått kontakt genom medier med denne avlidne bror. **Eftersom jag ser döden som en port till en ljusare och bättre värld, tyckte jag att solen var en vacker och riktig symbol för döden.** Jag hoppas att läsarna har nytta och glädje av mina berättelser. Jag vill så gärna vittna om att det finns ett liv efter detta och att vi alla har osynliga hjälpare.

Jag genomled hennes plågor

Tankeöverföring upplever jag ofta. Ibland genomlider jag samma situation som någon annan - kanske en okänd. Fallet här är ett av många. Jag hade haft en batikklänning på en utställning. En dam ville köpa den till sin dotter och vi avtalade att hon skulle komma hem till mig en lördag kl. 17.00.

På lördagsförmiddagen beslöt jag att åka ut till stugan ett tag, eftersom solen sken så vackert. Bussen skulle gå kl 10.50, men jag kom till hållplatsen tio minuter innan. Jag satte mig på en soffa och tittade ner mot stan efter bussen. När jag vände huvudet fick jag se en blodpöl vid trottoarkanten. Vad...? Den fanns där inte nyss. Skulle det hända något med bussen? Jag mindes ett olyckstillbud på Rudbecksgatan i Örebro femton år tidigare. En 12-års pojke cyklade rakt mot bussen och försvann in under den. Som tur var klarade han sig men både chauffören och jag, som satt längs

fram, trodde att han krossats.

Jag mådde plötsligt illa och tänkte: Det är kanske dumt att åka till stugan i skogen när jag inte mår bra. Men då bussen kom gick jag i alla fall fram till den. Jag kände mig svimfärdig när jag klev upp för trappsteget men jag tog mig samman och vacklade in för att sätta mig. Illamåendet plågade mig under hela bussresan. Jag ångrade att jag hade gett mig av.

När jag hade stigit av bussen hade jag 20 minuters väg att gå. Halvvägs släppte yrseln och illamåendet. Jag kände mig pigg igen. Framme i stugan började jag genast arbeta och det höll jag på med till kl 15.30. Då var det tid att ta bussen till stan igen.

Klockan blev 17.00 men damen kom inte. Efter en timmes väntan trodde jag att hon glömt det hela. Men kl 18.30 dök hon upp, nervös och uppriven. När hon hade suttit en stund, sa hon ursäktande: "Jag är inte mig själv dag, för jag var med om en olycka i förmiddags. Jag skulle åka till min far för att hjälpa honom vårstäda och tog bussen kl 10.40. På Rudbecksgatan körde den över en 12-årig pojke, som vinglade på cykeln..."

Hon hade suttit främst i bussen och fått se en blodpöl vid trottoaren. Man hade larmat polisen och ambulansen och ingen fick lämna bussen. Medan hon väntade irrade hennes tankar omkring. Hon tänkte på pojken men också på att hennes arbete försenades. Hur skulle hon hinna städa till kl 17.00 när hon hade lovat att vara hos mig.

Då ambulansen hade hämtat pojken, som blödde ur bakhuvudet, bad poliserna henne stiga ur bussen. De ville veta hur hon som satt främst hade uppfattat det hela. När hon klev ner tänkte hon än en gång på mig och på nedersta trappsteget svimmade hon. Poliserna körde hem henne till fadern. Där ryckte hon upp sig och började städa.

Jag berättade inte om olyckstillbudet som jag själv hade varit med om på exakt samma plats och inte heller vad jag upplevt på förmiddagen vid samma tid.

På en kurs i Mogetorp

Jag var på en kurs som handlade om inre psykologi. Under kursens gång kom en dam ifrån Stockholm som jag skulle dela rum med. Det blev sent på kvällen innan vi var färdiga att gå till våra rum. Min rumskamrat och jag visste ingenting om varandra, bara att ingen av oss rökte. Vi hade inte tid att tala med varandra så mycket på kvällen för det skulle bli frukost tidigt dagen därpå.

Sängarna i vårt rum stod intill varandra, jag låg i den högra bädden och min rumskamrat i den vänstra. Vi sa god natt, släckte ljuset och försökte sova. Det var svårt att somna, jag låg och tänkte på allt vi fått lära under dagen.

Då hände något underligt, jag kände en rund järnkula under min vänstra fot. Jag visste att den var svart och ungefär så stor som en kula på en växelspak på en bil. Den kom med en väldig fart under min fot och sköt upp mitt ben så att knät kom ända upp mot hakan. Vad är detta, tänkte jag och tänkte ljuset, är min rumskamrat uppe och vad i all världen menar hon?

Men hon låg alldeles stilla i sin säng, vänd ifrån mig och så långt ut hon kunde ligga på sin kant. Det såg ut som om hon sov. Jag gick upp och tittade

i garderoben, kände på dörren, den var låst från insidan. Inget syntes till som kunde ha orsakat detta med kulan. Jag satte mig på sängkanten och funderade en stund. Så småningom släckte jag ljuset och somnade framemot morgonen.

När min rumskamrat vaknade, frågade jag henne om hon hade märkt något av det jag hade upplevt under natten. Då sa hon att jag måste vara en oerhört känslig person, hon hade haft värk i sitt vänstra ben under natten och hade svårt att sova. Hon hade burit sin resväska till stationen dagen före och det hade blivit lite för tungt för henne. Hon berättade att hon hade varit med om en bilolycka för några år sedan och hade sen dess aldrig varit riktigt bra i sin höft. Hon hade suttit i baksätet på bilen när det hände. Vid krocken hade hon flugit fram och fått sitt vänstra ben emellan stolarna och kulan på växelspaken hade hamnat under foten och tryckt ihop benet med en väldig fart, så att hela vänstra sidan blev skadad.

Jag hade alltså upplevt precis detsamma som hon gjort för flera år sedan!.

Min mors varsel

Som jag har berättat förut har jag varit synsk sen barndomen och upplevt mycket som andra anser mystiskt men jag själv finner naturligt. De flesta händelserna har jag glömt efter hand, eftersom jag inte fann dem särskilt

märkliga. Jag har bara nedtecknat dem som också är ovanliga för mig och dem som bevittnas av andra. Även om de inte har sett detsamma som jag har de kunnat bekräfta att jag har varit vid "mina sinnens fulla bruk", som juristerna skriver.

Jag skall inte uppehålla mig alltför länge vid något av allt det som hände mig på 30- eller 40-talet utan ta ett raskt steg in i 50-talet. Likväl är det så mycket från krigstiden som jag aldrig kan glömma. Som när jag t ex 1939 hörde en radoröst förkunna i min avlägset liggande stuga, att det hade brutit ut krig mellan Ryssland och Finland. Men det fanns ingen radio där eller i närheten. Jag fick senare veta att meddelandet var riktigt. Men radiovågor kan kanske tas upp utan apparat om förutsättningarna är gynnsamma.

Tro nu inte att jag är eller har varit en överspänd enstöring. Jag har levt som de flesta andra och alltid haft vänner och många hobbies. Förutom att jag sysslat med batik och annat konsthantverk har jag rest runt till föreningar och läst högt ur Delsbostintans bok. Jag tycker om att se andra glada. Vem gör inte det? Jag älskade mina föräldrar och sörjde enormt när de gick över gränsen till ett annat liv, som vi spiritualister säger när någon dör. Min far blev 63 år gammal och min mor blev 71 år.

1958 - ett och ett halvt år efter sin död - uppenbarade mor sig för mig, fast jag var då långt hemifrån. Jag och en kamrat var på resa i Norrland och bodde i ett dubbelrum på ett hotell. Det var bara ett nattduksbord som skilde sängarna åt. När vi hade lagt oss på kvällen hade jag svårt att somna. Det var novembermörkt ute men rummet lystes upp av ett par kraftiga gatlyktor utanför hotellet. Rullgardinerna var tunna och korta. Medan min rumskamrat tog en kvällscigarrett vände jag mig mot väggen och bad en stilla bön för de mina. Jag tror mycket på förbönens makt. Som vanligt lade jag till att om mor kunde meddela sig med mig så skulle hon göra det. Jag fick en underlig känsla av att bönen gick fram.

En halvtimme gick. Kamraten somnade men mina tankar irrade hit och

dit. Plötsligt kändes det som om någon klappade mig på foten men jag slog bort det som inbillning. En stund senare fick jag höra en svag duns från den andra sängen och vände mig om för att se om min kamrat vaknat.

Då framträdde en stor tyllhatt i luften, en sådan som var modern i början på 20-talet. Under den formades sedan sakta mors ansikte och därefter kroppen. **Hon var som jag mindes henne som barn, omkring 35 år***, men jag hade aldrig sett dräkten i vitt linne med svart mönster. Nu framträdde den så tydligt att jag skulle kunna beskriva varje detalj, varje söm och knapp. Hon stod där framför mig med armarna lätt utsträcka och log lite frågande, som hon brukade göra när hon ville veta min åsikt om något. Jag satte mig upp i sängen och stirrade på henne. Jag erinrade mig att hon själv sagt att om man såg de döda skulle man fråga vad de ville.

*typisk at de på astralplanet/andre siden fremstår i "ytre form" som i ca den alderen. R

Som om hon hade läst mina tankar, svävade hon närmare och sträckte ut armarna mot mig, men då blev jag rädd och skrek till. Med bekymrad min drog hon sig tillbaka. Vi såg inträngande på varandra. Sekunderna föreföll evighetslånga. Jag var ännu illa till mods. Så förvandlades sakta hennes dräkt till en mörkgrön kostym med åtsittande byxben som gick ner i ett par grova, bruna kängstövlar. Just så hade en äldre manlig släkting varit klädd, när jag såg honom senast och jag anade att hon ville meddela något om honom. Men vad...?

Jag visste inte vad jag skulle ta mig till och önskade mest att hon skulle försvinna igen. Efter några minuter gick hon rakt igenom natteduksbordet och in i väggen. Min kamrat vaknade strax efter och jag berättade genast vad jag hade varit med om. Hon hade inget märkt utan sovit lugnt hela tiden.

Fem månader senare fick jag brev från släktingen med den gröna kostymen. Han var sjuk och vistades på ålderdomshem. Just den natt då mor hade uppenbarat sig för mig hade han fått hjärnblödning och fallit ur sängen. Han hade legat länge ensam på golvet innan någon fann honom. Det var alltså detta min mor ville säga. Kanske försökte hon skaffa hjälp hos mig.

Jag såg renen bli påkörd

En annan gång längre tillbaka i tiden, såg jag vad som skulle hända två dagar senare. Jag försökte komma med en varning men lyckades inte hindra olyckan. Nå, i så fall hade ju inte synen "slagit in". Jag hade fått följa med min kamrat och hennes kusin Åke på en resa till Norrland. Det var i mitten på januari och mycket kallt. Vi kom till Hudiksvall på kvällen. Kusinen övernattade hos bekanta i stan. Maj och jag delade rum. Det var för sent att få mat någonstans, så vi packade upp vår elkokare och satte på kaffe. Eftersom strömmen var svag dröjde det innan kaffet blev färdigt. Under tiden pratade vi om ditt och datt.

Jag avbröt mig mitt i en mening och utbrast: "I över-morgon kör vi på en ren..."

"Ser du det?" sa Maj. "Då måste vi be Åke köra försiktigt."

"Ja, jag får en vision av en ren på en snövall. Den sträcker på benet som om den har ont. Nedanför ser jag Åkes bil."

Nästa dag låg vi i Boden. På olycksdagen körde vi förbi Gällivare och styrde kurs mot Kiruna. Vi såg inte en människa på flera mil, bara en massa svarta korpar. "Då är det varg i närheten", trodde Åke. "Renar finns det

säkert också. Vargar och korpar jobbar ihop, sägs det. Korpen flyger och visar var renen finns, och när vargen rivit den får korpen mat."

Plötsligt sprang fyra renar över vägen. Vi hade inte sett dem innan och Åke bromsade in. Han satte upp farten igen när vi inte såg till fler. Men ett tu tre dök det upp en skara djur ur intet, tyckte vi. Åke tvärbromsade och slängde bilen åt sidan men råkade ändå stöta emot en ren som föll omkull. Den reste sig emellertid och klev upp på snövallen, där den sträckte benen precis som jag sett i min syn. Sen försvann den med de andra.

Bilen hade fastnat i snövallen men som tur var kom det snart folk som kunde dra oss loss. Då fick vi också veta att det fanns en telefon i närheten, varför vi kunde ringa renskötarna för att rapportera att vi hade skadat en ren. De bodde en mil därifrån men kom snart på skidor med var sin lasso och långa knivar. När de hade funnit den skadade renen skulle de meddela sig så att vi fick betala skadan. Men de rapporterade att de inte sett tecken på något brutet ben i hjorden. Samtliga renar sparkade efter lav som vanligt och då var allt gott och väl. Skadade renar äter inte.

Denna gång fick min syn ett lyckligt slut.

Tills klockan slår

En kväll när jag kommit hem från en resa och satt mig framför TV:n fick jag höra att någon knäppte på spisen i köket. Jag gick ut och tittade men spisen var kall och släckt. Jag satte mig åter framför TV:n när samma ljud hördes igen. Jag gick ut en gång till för att kontrollera att det inte var något fel. Just då fick jag höra att det knackade på balkongdörren. Eftersom jag bor på tredje våningen förstod jag att det var någon från andra sidan som ville komma i kontakt med mig. Det dröjde en liten stund, sedan fick jag se ett kvinnoansikte. Jag tyckte att jag kände igen henne men visste ändå inte vem hon var. Så försvann hon och istället kom det fram ett mansansikte, som jag också kände igen men inte riktigt kunde placera.

Jag frågade: "Varifrån är detta?" Han svarade med sitt namn och sa: "Minns du inte, vi flyttade till ett annat land." När han sa detta, bredde det ut sig ett stort hav framför mig och då visste jag med ens vem mannen var. Familjen hade flyttat för tio år sedan och vi hade inte haft någon kontakt på åtta år.

Han berättade vad deras barnbarn hette och att det var en känd man som var återfödd i honom. Jag hade ingen aning om att de hade något barnbarn. Så visade han mig en spruta som var till tredjedelen fylld med olja. "Det finns olja under vattnet där vi bor", sade han. På morgonen därefter ringde hans fru och talade om att maken hade gått över. Jag berättade min upplevelse natten innan och hon konstaterade att barnbarnet hade det ovanliga namn, som hennes make sagt till mig, vidare att det fanns olja intill deras tomt men att det inte fick borrar där så nära samhället.

Ett par dagar gick och så hörde hennes make av sig igen. Han sa: "Hälsa Britta att jag älskar henne än och att hon ska stanna på jorden till klockan slår för henne, annars får vi inte träffas. Stannar hon kvar sin utmätta tid får jag möta henne. Jag ber dig, tala med henne du, som hör och ser."

Innan jag hann ringa till Britta så ringde hon till mig, hon grät och talade

om att hon hade tänkt gå över före sin utmätta tid.

Osynliga hälsar på

Ibland hör mina osynliga vänner också av sig på annat sätt.

Jag skall berätta om en händelse för många år sedan.

Jag hade två gäster på ett litet namnsdagskalas och vi hade en trevlig pratstund. Plötsligt trycktes dörrhandtaget ner och någon ruskade i dörren. Vi såg det alla tre och gick ut för att titta efter vem som var så otålig.

Jag öppnade dörren. Det fanns ingen därute. Nysnön låg vit och orörd på gården. Ingenstans fanns det spår av människor eller djur, men på trappan låg en stor tallgren.

Hur hade den kommit dit? Det fanns inga tallar –no; furu, i närheten, så vinden kunde inte ha svept den med sig. Vi gick runt gården i ett fåfängt försök att finna en naturlig förklaring till fenomenet. Men överallt var det tyst och lugnt. Ingenstans såg vi andra spår i nysnön än våra egna.

En av gästerna sa: "Du blir visst uppvaktad av osynliga makter." Och det kunde jag bara instämma i.

Gitarren

Då jag var i sexarsaldern var jag ledsagare åt en blind gammal fröken. Folk brukade kalla henne för Blinda Lisa.

Det var ganska långt till handelsboden, men Tant Lisa kunde, med hjälp av en käpp, ledsaga sig till vårt hem och sedan följde jag henne till handelsboden och prästgården, dit hon ofta var bjuden.

Tant Lisa hade varit blind alltsedan åttaårsaldern, men var väldigt intelligent, tyckte jag. Då hon kände doften av växter, som jag plockade, kunde hon tala om för mig vad de hette. På sommaren satt vi ute på tomten utanför hennes lilla stuga. Tant Lisa brukade sitta på en sten och spela gitarr och sjunga för mig. En liten bäck rann förbi och jag tyckte att hon spelade i takt med bäckens porlande. Tant Lisa sa: Gitarren skall Du få efter mig." Jag tänkte inte så mycket på det, för jag var fäst vid Tant Lisa och ville ha henne kvar. Men så kom den dagen när vår familj flyttade 30 mil bort. Det var långt och på den tiden hölls kontakter dåligt. Jag tänkte ofta på tant Lisa och längtade efter henne.

Så en dag kom ett brev från någon bekant från tant Lisas hemtrakt som talade om att tant Lisa hade dött i spanska sjukan och gått till andra sidan. Jag minns att min far läste brevet och sade: "Detta gäller mest dig." Jag var mycket känslig och sörjde henne länge och grät ofta då jag trodde att ingen såg mig, vilket jag idag förstår var alldeles fel, enär tant Lisa fått det mycket bättre på andra sidan än någon av oss hade under de svåra åren *under första världskriget*. Gitarren hörde jag inget om och tänkte aldrig på den.

Emellertid efter fyrtio år kom jag åter till denna plats. Jag tog en promenad dit tant Lisa hade bott, men nu var den lilla stugan borta och i

stället fanns där en luxuös villa och jag visste vilka som bodde där. Då fick jag se frun huset ute i trädgården, som tomten hade förvandlats till, och gick in genom grinden. Hon hade väntat mig, för hon hade hört att jag fanns i trakten. Medan hon var inne för att koka kaffe som hon ville bjuda på, satte jag mig på den sten där tant Lisa hade brukat sitta och spela gitarr för mig. Jag hörde bäcken porla som förr och... vad nu? Där stod ju tant Lisa mitt framför mig med en gitarr, jag såg att hon räckte den till mig... hon ville infria sitt löfte.

Då öppnades dörren och frun kom ut med kaffebrickan och i samma ögonblick tonade min kära tant Lisa bort, men jag var otroligt glad att jag hade fått se henne. Under kaffedrickandets gång säger frun i huset: ***"Jag har en gitarr som tillhör dig. Jag fick låna den, den skall du få med dig hem nu."***

Det röda sidentäcket

Jag bodde i ett hyresrum, värdinnan var inte hemma och jag lät därför nyckeln sitta i ytterdörren på insidan för att känna mig tryggare. Det var en natt som jag frös så förskräckligt och jag önskade att jag hade haft något mera att lägga på mig, det var omöjligt att sova. Då öppnades dörren till mitt rum och in kommer en dam som jag vid första anblicken tror är min värdinna. Hon bär ett rött sidentäcke på armen, samma täcke som min värdinna har sitt rum. Detta täcke kommer hon fram med och lägger över mig och stoppar om mig. Täcket var vikt i två delar på längden, därför lade hon det över mitt bröst också. Jag tackade och väntade mig ett svar och jag kände mig mycket glad, men jag var förvånad över att hon redan hade kommit hem. När kvinnan stod vid dörren vände hon sig om och tittade på mig och då tyckte jag att hon påminde om min mormor, i varje fall hade hon mormors gamla badkappa på sig. En sådan har ingen nu för tiden.

Det var mörkt i rummet men jag såg henne så tydligt. Lika tydligt såg jag att täcket var rött så länge det låg på hennes arm, sedan såg jag det inte, men jag kände tyngden av det. Jag gick upp och jag kunde inte förstå hur hon hade kommit in, eftersom jag hade haft dörren låst med nyckeln på insidan. Det visade sig att det fanns ingen mer i lägenheten utom jag. Dörren till min värdinnas rum var låst, jag knackade på den men det var ingen som svarade. Jag gick till ytterdörren och där satt min nyckelknippa i låset och dörren var fortfarande låst. Jag gick tillbaka till mitt rum, jo då, det röda sidentäcket var alltså där.

Efter en lång meditation somnade jag slutligen men vaknade en gång mitt i natten och jag kände då att täcket var kvar. ***Det var så varmt och skönt. Jag somnade igen, men då jag vaknade på morgonen var täcket borta.***

Sockerkakan

En lördagskväll var jag bjuden till Margit, men vi kände inte varandra så mycket då. Vi satt avkopplade och lyssnade på vacker musik, Ave Maria, Nunnans bön osv.

Mitt framför mig står plötsligt min mormor som då varit på den andra sidan i många år. På ett fat har hon en nygräddad sockerkaka som hon räcker fram till mig. Jag hade nämligen födelsedag dagen efter, på söndagen alltså. Detta skall jag inte säga något om till Margit, tänkte jag.

Men i detsamma säger hon: "Men Elinor, känner du vad det doftar nygräddad sockerkaka. Vad kommer det ifrån, *det är samma doft som då man precis tagit ut kakan ur ugnen.*"

Då berättade jag min syn för henne. Jag var mycket glad att hon också uppfattat att något hände från en annan värld. Här vill jag tillägga att min mormors sockerkakor var berömda och att hon fick beställningar på sockerkakor till fester.

Den sjuttonde maj 1966

Det var min mors födelsedag. Jag tänkte, att om hon hade levat i dag skulle hon vara 80 år. Så får jag plötsligt se henne i spegeln, där sitter hon på en stol, klädd i en vit klänning med ett grönt sidenband knutet om midjan. Bakom henne finns en vägg av murgröna, i varje fall en slingerväxt av något slag. Min mor hade sitt svarta hår utslaget och det var långt. Då hon gick över hade hon varit kortklippt i många år.

Hon såg inte ut att vara äldre än 15 år. Jag frågade hur hon hade det i dag på sin födelsedag och om hon får tala om det för mig och kan meddela sig på något sätt, så skall jag försöka förstå. Då försvann hon och i stället får jag se Edvard Persson. Han var klädd i svarta byxor med revärer samt vit jacka med blanka knappar och axelklaffar av svarta snoddar och guldtråd. Han höll munnen öppen hela tiden precis som om han sjöng, men jag tänkte inte på att det var kanske det han gjorde, fastän jag ingenting hörde. Jag önskade att han skulle gå, men han stod fortfarande kvar och hade munnen öppen.

Sedan kom min mor fram igen och så min mormor och moster, de var klädda i lika klänningar. De hade i livet mycket vackra sångröster och stod de vid ett piano och Edvard Persson fanns fortfarande där. Då kom jag ihåg att min mor alltid sagt att Edvard Persson var hennes älsklingsångare.

Så ser jag en öppen spis och framför den ett stort runt bord, kring detta sitter min far och hela familjen, alla de som gått över. De såg ut att trivas och det var fullt med rosor på bordet. Klänningarna som mor, moster och mormor bar var kantade nedtil med något som såg ut som glitter- men det var det inte...

noe lenger ut i boken:

Min systers hund Daisy

Hunden hade varit död i åtta år men visade sig ofta för mig. En kväll fick jag se Daisy bakom gardinen i fönstret, jag gick efter kameran och tog ett kort. Daisy fastnade på kortet och hon hade också en annan liten hund med sig, men Daisy syns bäst på kortet.

En dag när min blick drogs till mitt fönster, fick jag se tre ljusa djur som stod alldeles utanför fönstret, rakt ut luften eftersom jag bodde på tredje våningen. Jag kände igen min systers vita lappspets, så jag hälsade alla tre välkomna. Efter en stund kände jag också igen min lilla vita kanin och min ljusgrå kattunge. Jag frågade om de hade träffats i en annan värld och då såg de så igenkännande ut. De stod kvar länge och hunden spetsade öronen när jag kallade henne vid namn.

Då förstod jag att också djuren fortlever.

Fågelkvitter

Man ringde mig en dag och bad mig komma till lasarettet och vaka över en man som jag inte visste något om. Mannen låg medvetslös och skulle snart lämna jordelivet, läkarna kunde inte göra något mer för honom. På natten när klockan var två fick jag höra fågelkvitter över mannens huvud. Jag öppnade fönstret och tittade ut i parken, det regnade och var alldeles kolmörkt. Därute hördes inget fågelkvitter men fortfarande kvittrade det över mannens huvud och plötsligt fick jag se fem små fåglar. Så slutade kvittret och en fågel flög ner i min väska som stod öppen på golvet, jag gick dit för att titta, men då fanns det ingen fågel där.

Jag tänkte att den mannen har nog varit väldigt snäll mot fåglar. Han gick över klockan fyra till andra sidan.

Duvan

Jag vaknade av att jag hörde att någon talade ute i min hall. Omöjligt, tänkte jag, det måste vara tidningsbudet som talar med någon ute i gången. Klockan var strax före sex så jag gick upp och ut i vardagsrummet för att öppna balkongdörren. Då kom det en duva flygande från hallen och satte sig på mitt huvud. Med en människoröst?"

'Nej. Nej Jag undrade hur hon kommit in och förstod att det måste vara en duva från andevärlden. När jag öppnade balkongdörren flög duvan ut rakt mot väster.

På kvällen, strax före sex då också, ringde telefonen och en ung fru som jag tycker mycket om frågade om jag hade sett i tidningen att hennes man hade förolyckats. Hon hade blivit underrättad tidigare men inte förrän tidningen kom med bilder från olyckan förstod hon att det verkligen var sant. Jag frågade henne vilken tid på morgonen hon hade fått tidningen. Strax före

sex, ljud svaret. Jag frågade om hon hade sagt något när hon fått se tidningen.

"Ja, jag skrek högt Nej, Nej!" sa hon.

Jag talade om för henne vad jag hade upplevt med duvan och att den hade flugit åt det håll hon bodde och vi var båda förundrade över vad som hade hänt.

Blommorna

Den här händelsen inträffade i september 1969. Av en familj som skulle flytta från orten fick jag mig två vackra blommor anförtrodda. Frun sade till mig att båda växterna skulle ha mycket vatten. Den ena var det något särskilt med. Hon åt en frukt av den vid Genesarets sjö och tog hem en kärna från vilken hon drivit upp blomman. Den andra var en stor vacker bladväxt.

Naturligtvis ville jag vara rädd om blommorna. Jag satte dem i köksfönstret. I köket fanns en gasspis men jag tänkte ej ett ögonblick på att detta skulle bekomma blommorna illa. Men ve och fasa, då jag kom hem från arbetet dagen efter slokade den härliga, stora bladväxten och såg död ut. Bladen hade virat sig om stjälkarna. Jag blev förtvivlad, tog båda träden och satte dem i stora vattenskålar och flyttade in dem i vardagsrummet.

Sedan satte jag mig i en fåtölj och sade: "Gode Gud, låt blomman ta sig." Då hände det otroliga. Av blommans grenar, som hängde livlösa, hade en gren fått liv, den lyfte sig högt upp och den "vinkade" faktiskt åt mig. Därefter lade sig grenen nedåt igen. Jag blev så glad och visste då att blomman skulle bli frisk igen. På morgonen efter var den lika fin som då jag fick den.

Växterna fick stå kvar i vardagsrummet men efter någon vecka föll alla blad av bladväxten. Då ringer frun som rått om träden. Det var meningen att jag skulle resa och hälsa på dem. Efter samtalet med henne går jag direkt in till blomman och säger: "Om du tar dig igen skall du få följa med till din forna husmor. Du skall också få följa med", sade jag till den andra blomman. "Och jag kan hälsa från henne. Det var henne jag talade med i telefonen." Blomman blev faktiskt grön och bladen fullt utvecklade inom fjorton dagar. Då sade jag: "Hur skall jag göra för att komma i kontakt med er riktigt, så jag förstår vad ni menar?"

I detsamma hörde jag en susning som var tyst men ändå så mäktig så att taket tycktes lyfta sig och väggarna böjas utåt. I susningen urskiljde jag vacker musik och i musiken hörde jag detta:

"Du skall böja dig
som ett träd böjer sig då det blåser.
Ty endast genom ödmjukhet
kan man nå livets högsta visdom."

Var det blommorna som talade? Jag skulle vara lycklig om jag alltid kunde leva efter de ord som blev mig givna.

Avlöningen

Jag hade en gång en kvinnlig chef som också var en god vän till mig. En fredag berättade hon att hon skulle få långväga främmande på lördagen. Själv måste hon bort på ett sammanträde på fredagskvällen och visste inte hur hon skulle hinna städa. Jag erbjöd mig att gå hem till henne på kvällen och hjälpa henne med städningen, därför fick jag sluta tidigare för att jag skulle kunna få i ordning hemma hos mig också. Jag fick en nyckel till hennes lägenhet för jag skulle nog inte hinna dit innan hon hade gått till sammanträdet.

När jag kom in i vardagsrummet hos min väninna fick jag se att mitt avlöningskuvert stod på bordet. Ett långt gult kuvert stod lutat mot en vas, vasen stod på en duk som hade samma färg som mitt avlöningskuvert. Jag tog vasen med mig ut i köket för att göra den ren, blommorna som satt i den var vissna. Kuvertet lät jag ligga kvar på bordet.

När jag efter ett par timmar var klar med städningen och klar att gå hem kom jag ihåg avlöningskuvertet. Hade jag lagt ned det i väskan? Nej, där fanns det inte. Jag kom nu ihåg att jag hade skakat duken från balkongen på fjärde våningen över gatan. Jag gick ut på balkongen men där fanns ingen kuvert. Jag lutade mig över räcket för att se om det kunde finnas något i rännstenen som liknade mitt långa gula avlöningskuvert, innehållande etthundra kronor. Men nej, inget syntes till. På långsidan av balkongen hängde en låda med krasse men inte heller i den fanns kuvertet. Det var ett fruktansvärt väder denna kväll, det blåste och dammet yrde nere på gatan.

Jag behövde mina pengar mer än väl men jag gick in och bad en bön att mitt avlöningskuvert skulle hittas av någon som behövde pengarna ännu mer än vad jag gjorde. Efter det kände jag mig lite bättre till mods. När jag fått på mig ytterkläderna igen hörde jag en röst som sa "balkongen". Där har jag ju redan tittat tänkte jag, men de kanske menar att jag ska sopa på balkongen, det har jag ju inte gjort.

Jag tog av mig mina bottiner som man hade på den tiden och gick ut i köket efter sopkvasten. När jag öppnade balkongdörren kunde jag knappast hålla fast den för nu hade blåsten ökat till full storm. På balkongen fanns förstås inte ett dammkorn men min blick gick till räcket där jag skakat duken.

Den här gången behövde jag inte titta ned på gatan för på räcket, som är cirka två cm brett, ligger kuvertet med kortsidan kant i kant med räcket. Sedan står detta långa smala kuvert rakt ut i luften på en slinga krasse som det bara fanns ett par blad kvar på. Slingan sträckte sig emot mig och liksom höll upp kuvertet. Jag stod och tittade och kom mig inte för att ta kuvertet med en gång. Då hörde jag åter rösten som sa: "Men ta det då!" De måste ha haft ett väldigt arbete från andra sidan med att hålla kvar kuvertet i detta blåsväder.

Alferna

Detta som jag nu ska berätta är så fantastiskt så det kan jag inte begära att någon ska tro!

För ungefär femton år sedan trodde jag inte alls att sådana varelser som alfer existerade, ändå hade jag hört så mycket talas om dem ända sen jag var

liten. Det började med att jag fick ett telefonsamtal från Sandviken från en väninna som sa: "Elinor, du måste komma hit. Du förstår att jag har blivit bekant med en dam som varit med i den spiritualistiska föreningen i Amerika i trettio år och du kan inte ana sådana upplevelser hon har haft där!" Lite tvivlande på att de kunde ha haft så mycket större upplevelser i Amerika än här, ställde jag mig först lite tvekande till att resa, men hur det nu var så blev jag nyfiken och nästföljande lördag for jag upp till Sandviken. Min väninna, som jag här kallar Sonja, följde med mig till den omtalade damen från Amerika. Då hon öppnade sin dörr möttes vi av en fin gammal dam, belevad, intelligent, berest och försynt. Vi gick in i hennes bibliotek som verkligen var intressant. Hon hade böcker, tror jag, från hela världen och hon tog ner en bok här och där ur hyllorna och översatte och läste. Hon hade böcker med bilder som visade treenigheten hos människan: kropp, själ och ande.

Margareta, som hon rätt och slätt ville bli kallad, berättade att hon sett både älvor och alfer som är de manliga deras rike. Hon berättade att varje krukväxt har en alf som sköter om jorden. Jag trodde inte ett ögonblick på detta eftersom jag själv aldrig hade sett något sådant. Men jag var ju gäst hos henne och sade som tur var inte min mening. Det var en ren njutning att höra henne berätta och det jag ska återge här låter för mig som en vacker saga.

Hon visade oss en vacker pärla och berättade att hon en gång på en seans i Amerika hade fått den av sin mor. Hennes mor hade gått över gränsen här hemma i Sverige och hade aldrig varit i Amerika men mediet på seansen sade att hennes mor var där och hon uppgav hennes namn. Pärlan hade kommit rakt igenom väggen, som var murad. Margareta hade själv sett när mediet tog emot den och pärlan var alldeles varm när den blev överlämnad till Margareta. Den hade kommit i små atomer men gått ihop till en pärla med en gång. Hon visade mig pärlan som var avlång och ungefär en och en halv centimeter. Den var platt på undersidan och såg ut att passa till en ring.

Detta som hon berättade trodde jag ändå mindre på än det hon sagt om alferna men det var roligt att höra henne berätta. Sedan for jag tillbaka hem till mitt arbete. På tåget hem hade jag god tid på mig att reda ut vad jag hört och det mesta förpassade jag till sagorna.

Sedan gick det en tid och jag fortsatte med mitt arbete som var att vaka vid sjukbäddar. Och så en natt hände detta. Jag vakade över två patienter som låg och sov. Jag gick fram till patienten som låg till höger och skulle ta ett blodtryck. Jag såg att någonting rörde sig vid patienten på vänstra sidan. Det var konstigt för den patienten var förlamad helt och hållet och kunde inte röra sig alls. Jag vände mig däråt och stod stilla och tittade. På nattduksbordet stod en julros, detta var i maj månad och julrosen bara växte och växte. Alla hade funderat på varför den inte vissnade. Den stod i en lerkruka med spetsmönstrat plastomhölje.

Och där, på själva krukans satt det en liten alf! Han var klädd i en brun overall och svarta stövlar. På huvudet hade han en brun blomma, formad som en blåklocka fast en aning större och med ett litet svart skaft som tofs. Alfens var ungefär en och en halv decimeter och han satt där på krukans kant och dinglade med benen och betedde sig som en människa. Bredvid krukans stod en alf till och han hade en liten spade, bladet på spaden såg ut att vara av samma material som våra spadar. Alfens hade satt upp den högra foten på spaden och vilade sig, båda händerna höll han om spadens handtag. Alfens som satt på krukans kant, pekade med fingret på mitten av krukans kant och då satte den andra alfens sin spade där och att få in hela spadens blad tycktes inte alls vara svårt, den gick igenom både plasten och lerkrukans. Men när han skulle

vrida om spaden lade han sig med hela sin tyngd mot skaftet för att orka vrida runt. Sedan drog han ut spaden och den första alfen pekade igen, nu på andra sidan krukans, och den andre gick runt för att på nytt arbeta med sin spade.

Ja, när jag berättar det här känner jag mig både dum och skamsen, för jag tänkte då Jag stoppar ner dem i min matsäckspåse och tar med dem hem! När jag tänkte det blixtrade det till och så var de plötsligt osynliga. Jag hörde att det prasslade och jag förstod att de fortfarande var kvar. Efter detta måste jag ju ge Amerikadamen rätt! Det finns alfer som sköter om krukväxter. Jag tror också att de måste leva efter något slags samhällssystem, för när de arbetade såg det ju ut som om en av alferna ledde arbetet.

Så gick en tid och jag satt åter och vakade hos samma patienter. Jag satt och sydde på ett korsstygnbroderi där alla stygn skulle räknas. Det var ett rosenmönster, fyra rosor på mitten och sen skulle det gå ihop i hörnen. Jag hade sytt fel på några stygn och satt och tänkte på hur jag skulle bära mig åt för att slippa ta upp alltihop igen. Som jag satt där och höll i arbetet kom det upp en nål genom tyget underifrån. Nålen var lång som en stoppnål och halva nålen var av blänkande guld. I nålsögat var det iträtt brunt ullgarn. Nålen började sy och sydde fem stygn åt ett hål och sedan tillbaka igen. Det gick så fort att jag skulle aldrig ha kunnat göra om det. Nålen slutade precis där jag skulle börja sy. Jag ville förstås se vem som höll i nålen så jag lyfte på duken för att titta efter men där fanns ingenting och nålen var också borta. Men fem stygn blev kvar på duken.

Dagen efter ringde jag till en dam vid namn Olga som är vederhäftig och inte ser sådana här saker själv. Jag bad henne komma och titta på duken för jag förstod att *hon* skulle lättare bli trodd av andra människor än om jag själv skulle berätta detta. Hon kom och tittade och tyckte att jag skulle skriva ned detta.

Efter ett tag gick stygnen bort men hålen efter nålen fanns kvar länge. Efter ett och ett halvt år gick mina patienter över till andra sidan för att fortsätta i en annan tillvaro. En dag stod jag vid mitt köksbord och klippte till en klänning, då jag plötsligt fick se ett kvinnohuvud träda fram på mitt mönster. Jag tyckte att jag kände igen henne, men var inte säker. Huvudet steg rakt upp mot taket och min blick följde det till synes välvårdade och nyondulerade huvudet. Huvudet fortsatte efter tapetbården ut i hallen till dörren som var av glas. Över hela glasdörren framträdde en spalje och bakom den såg jag huvudet. I varje ruta på dörren framträdde fyra rosor i samma färger som jag sydde en gång. Men i en ruta fattades det en ros.

Då kom det fram en alf och jag tyckte först att han bar ett litet guldsvärd vid sidan men så fick jag se att det var en nål. Han hoppade upp och satte sig i rutan där rosen fattades. Bakom honom tittade damen fram och såg glad ut och då kände jag igen henne. Det var patienten med julrosen. Jag frågade: "Är det du som har blivit så vacker?" Hon skrattade och visade en vacker tandrad, hon hade blivit många år yngre än vad hon var när hon gick över. Jag förstod att alferna tillhörde henne och jag blev

lite ledsen när jag tänkte på att jag en gång hade tänkt ta med dem i min matsäckspåse. Jag hade ju inte velat dem något illa och jag hade nog besinnat mig med tanke på att de hade kunnat bli kvävda.

Många gånger har jag begrundat detta och nu vet jag hur rätt Amerikadamen hade.

Tomtarna

Jag vaknade en natt av att någon ropade mitt namn. Jag klev upp ur sängen och gick fram till fönstret varifrån ljudet kom. Jag tyckte mig höra att det var flera röster. Jag tittade ut genom fönstret och fick se sju, åtta gråklädda varelser, ungefär en halvmeter höga, med toppluvor på huvudet. En av dem lyfte upp en kamrat på fönsterblecket. Då de fick syn på mig sprang de åt alla håll. Jag var mycket glad för att de väckt mig för jag skulle med en buss och hade säkert inte vaknat i tid. Sedan den gången har de ofta återkommit. De sa en gång att de bodde i min sommarstuga och att de hade det bra.

En gång tingade jag en lastbil som skulle frakta upp en soffa till stugan. Eftersom det inte gick att köra ända fram utan soffan måste bäras en bit, så jag att de måste vara två för att klara det. När vi hade ställt in soffan i stugan och skulle åka låste jag först dörren till köket och sedan ytterdörren som är mycket kraftig. Vi stod där utanför trappan alla tre när det bultade hårt på dörren inifrån. "Vad allsindar", sa den äldste av chaufförerna, "är det någon därinne?" Det trodde faktiskt jag också så jag låste upp båda dörrarna igen och vi gick in. Vi tittade bakom draperier, under soffor, vi lyfte på sofflock, men inget syntes till. Jag sa, att det är nog bäst att vi flyttar soffan intill väggen istället för att låta den stå mitt på golvet där vi hade ställt den. Tomtarna tyckte kanske att det såg ostädat ut.

Chaufförerna pratade om detta hela vägen hem och jag tror att det hände bara för att de skulle förstå att det går in många världar i vår synliga värld.

Möte med en flykting

Jag vakade på ett sjukhus efter andra världskriget och en dag fick vi in en flykting som patient. Någon hade talat om vår nya patient så positivt och visst väntade jag mig att han skulle vara något utöver det vanliga men visste dock inte att han utgav så vackra vibrationer och att hans väsen fyllde hela rummet. Allt annat blev smått och obetydligt hans närhet, han var själen i allt, och ändå höll hans liv på att slockna. Hans sätt att vara i det sista skeendets stund förvånade oss alla. På fönsterblecket utanför hopade sig snöflingorna och snart skulle han ligga lika kall och bortglömd som snön - nej, det skulle han nog inte. Skulle någonsin hans starka vibrationer försvinna härifrån detta rum?

Den sista dagen var kommen och han visste det själv. Ännu kunde han tala svagt och han bad mig ta fram hans dagbok. Han bad också att om jag någon gång skulle träffa på hans dotter skulle jag lämna henne den. Hans ögon log när han talade om henne, detta barn som var det enda han hade kvar i livet, för han trodde åtminstone att hon fanns vid liv. Kanske var det därför som ingen jordisk plåga kunde krossa hans själ.

Jag vet att han kämpade för sitt land och sitt folk tills hans livslåga nästan slocknade, för att åter vakna upp och fortsätta. Tanken på sin dotter och sitt land, som han aldrig mer fick återse, höll honom vid liv. Jag har sökt men aldrig funnit hans dotter och nu står jag här och håller hans dagbok i min hand. Han bad mig bränna den om jag ej återfunnit henne efter tjugofem år. Nu är det tjugofem år sedan han lämnade mig dagboken, det enda som han ägde här i livet. Jag kan ännu se hans ögon le som de gjorde den gången då han talade om sin dotter.

I dag dalar snöflingorna också ner fast på ett helt annat fönsterbleck. Själv kan jag inte läsa hans språk och ingen skall någonsin få se vad han skrivit. Jag drar sakta ut

bladen ur hans bok ett efter ett och kastar dem i elden. I lågorna kan jag se hans ögon le. Vinden tjuter utanför och hör honom viska: "Syrill, min dotter."

Möte med Kristus

År 1951 började jag tälja en tavla föreställande Kristus örtagården. Träslaget var emellertid inte lämpligt, det bröt sig så jag slutade tälja. Jag målade bakgrunden och ett träd, ett fikonträd. Sedan lade jag undan den i en koffert källaren och där blev den liggande tills i slutet av oktober 1972. Då gav jag bort kofferten och tavlan kom fram. Jag tänkte då, att nu ska jag göra tavlan färdig, men så kom en väninna till mig på besök och hon blev så förtjust i tavlan.

- Han ser så levande ut, sa hon. Gör tavlan färdig så ska jag köpa den. Jag lovade henne detta och istället för att tälja, som verkade besvärligt i detta träslag, målade jag tavlan. Men under hela tiden som jag målade ångrade jag att jag lovat bort den.

Då jag fått tavlan färdig ställde jag den framför min balkongdörr och själv satte jag mig i en soffa som stod vid motsatta väggen. När jag satt där och tittade på tavlan såg jag att Kristus ögon började röra sig, likaså hans händer. Blommorna i trädgården rörde sig också, de hade blivit människor som stod runt om Kristus. Han talade hela tiden men jag uppfattade endast "Getsemane".

Därefter började Kristus vackla från den ena sidan till den andra och så blixtrade det till och Kristus' ljusblå mantel var borta. Istället satt där Jungfru Maria, iklädd röd mantel och i famnen höll hon ett litet barn. Jag tittade på detta länge och hon talade hela tiden, men jag uppfattade bara att rösten sade att Kristus är återfödd. Både Jungfru Maria och barnet rörde sig hela tiden. Så blixtrade det till igen och Kristus fanns där som förut. Flera gånger upprepades detta, ibland blev det Kristus och ibland Jungfru Maria med barnet. Detta medförde att jag omöjligt kunde lämna ifrån mig tavlan, men min väninnan blev glad ändå när jag målade av tavlan på en duk som hon fick.

Det gick några dagar sedan jag lämnat bort tavla nummer två. Jag ställde åter tavlan vid balkongdörren och satte mig själv på samma plats som förut och väntade på att tavlan skulle förvandlas. Jo, Kristus' ögon började röra på sig och sedan hela ansiktet. Från hans mun utgick andedräkt och just då, mitt framför mig, stod en högre gestalt med ryggen emot mig. Hans mantel bländade mig, jag försökte titta upp på hans ansikte men det var för ljus för mina ögon.

Då sträcktes den högra armen ut, en arm mycket större än en vanlig mansarm, och i handen höll han några kvistar med taggar på. Jag kände att det hade med Kristi törnekrona att göra. Men så förvandlades kvistarna och i handen höll han ett kors, ungefär sju decimeter långt och en och en halv decimeter brett med rundade hörn. Det såg ut som ett galler av rent guld och på korset satt ett litet lindebarn.

Uppenbarelsen varade länge och jag förnam en röst som sa: "Detta skall

bli ett spel." Jag tror att det kommer att göras Kristus-spel på flera ställen i världen.

Någon har sagt att Kristus kanske kom från en annan planet och att **Betlehemsstjärnan kunde ha varit ett flygande tefat**. En kväll när jag satt och tittade på TV ställde jag på sidan av den tavlan av Kristus jag hade målat. Jag bad att om det inte hindrade dem där uppe och om det inte var för mycket begärt så skulle Kristus visa mig om han verkligen hade blivit född av Jungfru Maria. Om det var så skulle han visa mig det genom att ändra färgen på sin mantel, som var blå på min tavla. I stället skulle den bli röd som ett svar på min fråga.

Det gick en stund, det blev några röda strimmor i manteln, men jag kände mig inte riktigt säker i alla fall. Då bad jag att Kristus skulle röra på huvudet. Det gick en stund igen och nu började Kristus i tavlan att röra på huvudet fram och tillbaka. För varje gång han rörde på huvudet formades ett nytt ansikte i tavlan, ibland mindre och ibland större. Ibland ändrades hårfärgen och emellanåt hade han skägg, emellanåt var han utan skägg. Allting gick mycket fort. Jag tänkte att Jesus, som var en så stor ande, hade naturligtvis levt i många inkarnationer, därför var det kanske alla dessa som visades mig. Då hörde jag en röst som sade "Läs Lukas!".

Jag hämtade bibeln och läste hela Lukasevangeliet. Där står det ju att läsa om ängeln Gabriel och Jungfru Maria, och då visste jag att det är rätt det som står i bibeln. Jag förstod också att det inte var Jesus' inkarnationer som visades mig, utan hans släktled i rakt nedstigande led. Det började med Josef och hans far Eli. Jag räknade att Jesus rörde på huvudet ungefär sjuttio gånger.

När jag räknade i bibeln för att kontrollera blir det sjuttiosex släktled med Kristus. Då är alla patriarkerna med, samt David, Jakob, Noa och alla som vi så väl känner igen ifrån Bibelns berättelser, ända tillbaka till Adam, som kom direkt ifrån Gud.

En natt på 1980-talet drömde jag att jag var i Kopparberg. Jag stod vid en djup, bred ränna i ett berg. Plötsligt ser jag Kristus avteckna sig inne i väggen i rännan. Där står också skrivet med decimeterhöga bokstäver: Kristus kommer tillbaka. Plötsligt hör jag en röst som säger: "Detta kommer att hända i Kopparberg som det hände en gång Kristineberg."

När jag vaknade mindes jag att det hade stått mycket skrivet om detta i tidningarna i början på 1950-talet. Hur arbetarna fick se Kristus avbildad på en bergvägg. Det var fotograferat och insatt i tidningarna med rubriken: Kristinne-berg.

Slutt utdrag.

en värld i världen

slutsåld men begagnade exemplar finns tillgängliga

Av Elinor Rohlin. Svenska, 1985, häftad, 120 sid. ISBN 9789185516230

Elinor Rohlin ser och hör saker som vi andra inte ser och hör. Olyckan vid Kanonloppet i Karlskoga på sin TV veckan innan den inträffade. Hennes döde far har gång på gång påmint henne, ja tjatat, om att hon skulle skriva en

bok om alla sina upplevelser. Och här är den!

Boken innehåller 75 av Elinor Rohlins märkliga upplevelser, kontakter med döda (även i tidigare liv), varsel, men också hjälp från andra sidan i besvärliga situationer.

Religionspsykologen Örjan Björkhem har läst manuskriptet. Han säger: "*Det krävs att några människor har modet att leva i verklighetens gräns, i gränsen mellan dröm och verklighet. De flesta av oss skulle aldrig orka leva i Elinors värld där ingenting är riktigt säkert - inte ens själva tiden. Men för Elinor utgör detta själva tryggheten - att världen är större än vi tror. Elinors minnesanteckningar från 'andra sidan' ger en djup insikt i hur det är att uppleva en större verklighet. Det är omöjligt att läsa dem utan att beundra hennes mod, utan att avundas hennes upplevelser. Elinor Rohlins En värld i världen är ett viktigt bidrag till försöken att skapa en värld av världen!"*